

סיפורי ספר

תיבת בְּדוּקָה

אין פינה ברחבי המטבח שאותה לא מכיר ישעיהו לוי. הוא יודע בדיוק היכן נמצאות הביצים הטריות והיכן הפחות טריות. הוא מכיר גם את כל הטריקים של האקונומית אשר מנסה לשוא להחביא את שקי תפוחי האדמה החדשים מחחת לאלו הישנים.

לשימורים בכלל יש לו יחס מיוחד אשר אותו הוא פיתח ב-10 השנים האחרונות, מאז עזב בנו יפתח את הקיבוץ והשתקע בפרבר של העיר הגדולה. לא, אין הוא עוזר האקונומית וגם לא טבח. ישעיהו (67) כסוף השיער, עובד במפעל מאז חזר מפעילותו הציבורית רבת השנים כמוסדות התנועה. הידע הרב לגבי הנעשה במחסנים האפלוליים של המטבח הוא פרי מלאכת איסוף וליקוט שקדנית שלו ושל אישתו בלה.

פעמיים או שלוש בשבוע הללו מסתננים חרש, כבדרך אגב, ופוחחים באיסוף הסחורה אותה הם מצניעים בתוך שני סלים קלועים מבמבוק. אחד אחרי השני יורדים המצרכים אל בטן הסלים על פי רשימה מוכנה מראש אותה משננים השניים בעל-פה. בדרך כלל יש חלוקת עבודה ברורה בין בני הזוג; ישעיהו מטפל בדברים הכבדים שמחייבים לעיתים טיפוס על סולם - שימורים, תפוחי אדמה, בקבוקי שמן וכו' ואילו כלה זוגתו מארגנת את נושא הירקות, הביצים, הסוכר, האורז ושאר המצרכים כתפזורת.

עם שלל החכוי כסלים השניים נסוגים על-גבי אופניהם לעבר מעונס אשר בקצה המשק.

כבית הם פורקים את הסחורה ומתחילים לארוז אותה בסדר מופתי בתוך קופסת קרטון ענקית אשר אותה הביא ישעיהו מהמפעל יום לפני כן. לאחר גמר האריזה כותב ישעיהו באותיות קידוש לכנה על גבי הקופסה החתומה: "עבור יפתח לוי" ומעמיס את הקופסה הענקית על גבי עגלה קטנה שבמקורה נועדה לנשיאת מזוודות. משם קצרה הדרך אל תא המטען של המכונית אשר נוסעת למחצת העירה. בטלפון הוא סוגר עניינים עם מרכז הקניות ("חשים את החכילה במשרד של המפעל כתל-אכיב - במקום הרגיל, אתה יודע").

יפתח גם הוא מכיר טוב מאוד את התרגולות; מדי יום רביעי בצהריים (בדרך-כלל) הוא מתייצב במשרד של המפעל כתל-אכיב, מכרך את הפקידה במאור פנים ופונה ליטול את החכילה הענקית אשר ממתינה לו כפינת המשרד. אחר כך הוא מעמיס אותה לתוך תא המטען של מכונית ה"פורד" הישנה שלו ומפליג לדרכו.

הסקס הזה חוזר על עצמו בעקביות כל שבוע והפקידות, שהתרגלו לראות אותו בא לקחת את חבילתו השבועית, החלו לכנות אותו בכל מיני כינויי חיבה כמו: "יפתח פותח החבילות" או "יפתחבילה".

פעמיים בשנה, בדרך כלל בפסח ובראש השנה, יפתח מגיע עם משפחתו לבקר את ההורים במכוניתו החבוטה, וכאשר המכונית יוצאת את שערי המשק במוצאי החג רק נטייתו המוזרה של תא המטען כלפי מטה יכולה להעיד על שפע האספקה המוטענת בתוכו.

צו הקריאה למילזאים לא הפתיע את יפתח ("הפותח") לויך. עוד בקיץ שעבר, עם סיום התעסוקה בעזה, הודיעה להם קצינת הקישור שצפוי להם אימון של שבועיים בחורף. לפני צאתו למילואים דאג יפתח לגמור עוד כמה סידורים במקום עבודתו ולקנות אי-אלו דברים לבית ואחר כך התפנה להכין את הציוד לקראת המילואים. משום מה הוא שכח לגמרי את עניין החבילה השבועית וגם זיוה אישתו, אשר היתה שרודה בטיפול בילדים ובשאר ענייני הבית, לא זכרה שמחכה להם חבילה במשרד של המפעל. באותו שבוע של ראשית ינואר היתה חלוקה של אבוקדו וגם פרי הדר היה בשפע. החבילה השבועית כללה הפעם גם 3 ק"ג אבוקדו ועוד אי אלו תפוזים בנוסף למצרכים הרגילים, אותם ארזו באהבה רבה כלה וישעיהו עבור בנם שבעיר הגדולה.

החבילה הגיעה ליעדה כיום רביעי, כמו תמיד. אך שלא כהרגלו, בושש הפעם יפתח להגיע. הפקידות התפלאו קצת אך לא הטרידו את עצמן בעניין יותר מידי. אחרי יומיים עדיין לא נפתרה התעלומה - מה קרה ליפתח? אתי, הפקידה הראשית, הזיזה את החבילה לפינת החדר כדי שלא תפריע לעבודה השוטפת. אחרי שבוע נוסף החל לנדוף סירחון מוזר מהחבילה המיותמת, אשר הלך וגבר מדי יום. בסוף לא יכלה אתי לסבול את הריח וביקשה מאחד העובדים שיסלק את החבילה למחסן האחורי.

יפתח חזר אחרי שבועיים וכהרגלו ניגש למשרד של המפעל. "אהלן בנות" הוא בירך את הפקידות והתפלא מאוד למראה הפנים החמוצות שהופנו אליו. "קח את הסירחון שלך ועוף מפה", סיננה אתי בזעם, "היא מאחור במחסן". הסירחון שנדף מהקופסה הפליא מאוד את יפתח. "מה קורה פה?" עלתה המחשבה בליבו, והוא החליט לפתוח את הקופסה מיד. למראה התפוזים ופירות האבוקדו המרקיבים הוא עיווה פניו בגועל ומיהר לזרוק את כל הקופסא לפח האשפה הקרוב.

בערב הוא "שטף" את אביו בטלפון: "איזה בושות אתה עושה לי עם כל האבוקדו והתפוזים שנרקבו בחבילה. לא יסלחו לי במשרד של המפעל על הפאשלה הזאת". ישעיהו שגירד את ראשו במכוכה, ניסה להצדק: "אבל היית צריך להודיע שאתה יוצא למילואים ואז לא היינו שולחים לך חבילה ומחכים עד שתחזור". החבילות ממשיכות להגיע כסידורן, אלא שמאז אותו מקרה הן מכילות רק מטען "יבש": שימורים, אורז, קפה, סוכר וכו' - ללא ירקות ופירות.

ישעיהו ובלה משתדלים מאוד לעזור ליפתח בנם. הם הלא יודעים עד כמה קשה להסתדר בחוץ בימים טרופים אלה.

